

Messias

TONI COPPERS

Messias

Een Liese Meerhout-thriller

Coauteur: Annick Lambert

Angèle

facebook.com/CoppersToni

© 2019 Uitgeverij Angèle / Standaard Uitgeverij nv
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Toni Coppers

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk oktober 2019

Omslagontwerp: Herman Houbrechts
Omslagfoto: © Lyn Randle (Trevillion Images)
Foto auteur: © Patrick Lemineur
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3669 4

D/2019/0034/239

NUR 330

Opgedragen aan mijn dochter Loes Coppers

‘Geworteld zijn is misschien de belangrijkste en de
minst erkende behoefte van de menselijke ziel.’

SIMONE WEIL

Dankwoord

Ik bedank Koen De Vries voor de hulp en de inspiratie.
Mijn dank ook aan corrector Griet Vervinckt en
eindredacteur Ilse Van Nerum.

Die vrijdagochtend om halfacht zette Yvonne Verduyckt haar krakkemikkige fiets tegen de bakstenen gevel van de Sint-Walburgiskerk op het Antwerpse Zuid en legde hem met een zware ketting vast. Ze rilde. Het was begin oktober, de lucht was donker en het was koud. Een goeie week al was het nu echt herfst, het seizoen waar ze het minst van hield. Vorig jaar was ze met haar fiets zwaar ten val gekomen op de gladde herfstbladeren en sindsdien zeurde haar heup bij vochtig weer.

Als een schildpad trok ze haar hoofd zo diep mogelijk in haar warme kraag van nepbont en liep naar de dubbele toegangsdeur. De kerk was ingebouwd in de huizenrij en de monumentale gevel was zo goed als volledig gesloten. De Sint-Walburgis in de Volkstraat dateerde nog maar van vorige eeuw en was een grote modernistische kerk met plaats voor vierhonderdzesentachtig bezoekers. Dat getal kende ze uit haar hoofd, ze had de stoelen al tig keer verplaatst en weer teruggezet.

Yvonne Verduyckt was de schoonmaakster.

Ze haalde een plastic tasje uit haar handtas en trok het over haar fietszadel. Toen ze aan de deur kwam, zag ze dat die op een kier stond. Vreemd, in de elf jaar dat ze hier werkte was dat nog nooit gebeurd.

Inbrekers, dacht Yvonne.

Ze was geen angsthaas maar ook niet overmoedig en dus ging ze niet naar binnen. Ze nam haar telefoon uit haar handtas en belde pastoor Molenaar. Er kwam een vrachtwagen voorbijgereden en ze schermde haar andere oor met haar handpalm af tegen het lawaai. De telefoon ging over, er werd niet opgenomen. Yvonne moest onwillekeurig glimlachen terwijl ze daar zo op de stoep stond, want ze wist wat er nu in de pastoriewoning te horen was: Abba, *Dancing Queen*. En luid ook, want Molenaar werd hardhorig. Hij was een toegewijde pastoor, maar dat wilde niet zeggen dat hij niet af en toe van een grapje hield en Abba was een van die grapjes. Hij wist al jaren dat Yvonne een grote fan was van de Zweedse groep en een week geleden was hij opeens met zijn nieuwe ringtone komen aandraven. Ze was niet meer bijgekomen van het lachen.

Mooie mens, dacht ze terwijl ze haar telefoon weer in haar handtas stak. Dat ze al elf jaar de kerk en de erbij behorende lokalen schoonmaakte, had in de eerste plaats met de figuur van Molenaar te maken, want het was bepaald geen vetpot wat ze hier verdiende. Als alle pastoors een beetje als Molenaar zouden zijn, dan zouden de kerken in ieder geval wat minder leeg zijn.

Yvonne keek op haar horloge en beseftte dat ze tijd stond te verliezen: morgen was er een uitvaart, dus moesten de tapijten extra gestofzuigd en alle bloemenvazen afgewassen worden.

Ze duwde kordaat de deur open en ging naar binnen. Een lange gang met links het parochiesecretariaat en achteraan rechts de ingang van de kerk. Ze spitste haar oren. Alles was stil.

Toen ze de deur zachtjes weer dichtduwde, zag ze dat het slot en de deurlijst aan de binnenkant beschadigd waren. Hoe vreemd dat ook mocht zijn, het stelde haar enigszins

gerust. Wie had ooit van een inbreker gehoord die niet de buitenkant maar de binnenkant van een deur stukmaakte? Yvonne begreep er niets van, maar zodra ze de pastoor aan de lijn kreeg zou het ongetwijfeld allemaal duidelijk worden. Misschien was er nog iemand in het toilet toen de kerk dichtging, dat was jaren geleden al eens gebeurd. Haar zus werkte in een uitzendbureau en daar hadden ze ooit een kandidaat in een interviewlokaal laten zitten, op kerstavond nog wel. De arme man had uren vastgezeten voor hij iemand had kunnen bereiken.

Ze haalde gniffelend haar schoonmaakspullen uit de muurkast en begon aan haar werk.

Op de uitgestrekte begraafplaats Schoonselhof liep hoofdinspecteur Michel Masson als eerste door de net geopende toegangspoort.

Hij had weinig met begraafplaatsen en al helemaal niet in de herfst om acht uur 's ochtends, maar het was de verjaardag van de enige nieuwe vriend die hij in de afgelopen jaren had gemaakt en vanavond, na zijn werkdag, zou hij geen tijd hebben om langs te komen.

Het was een mooie wandeling tot aan het graf. Hij maakte met opzet een ommetje zodat hij door de Engelse tuin en langs het kasteel liep. Het bos was een zee van bruin en rood.

Alec Hartog lag onder een eenvoudige steen van zwart marmer.

De laatste keer dat Masson hier stond, was op een zomeravond, een halfuur voor sluitingstijd. Toen had hij zijn zilveren heupflesje bij zich, voor de gelegenheid gevuld met Hennessy Fine, de lievelingscognac van zijn dode vriend. Hij had gedronken te zijner nagedachtenis en stilgestaan bij die vreemde man.*

* Het vergeten meisje

Hij had behalve de cognac ook een doek meegenomen om de grafsteen schoon te wrijven. Iets wat hem nu, staand in de avondzon, verbaasde. Wat had hem in godsnaam bezielde? Het was trouwens niet eens nodig geweest, want de steen en het opschrift glansden.

‘Op je gezondheid, Alec’, had hij zachtjes gemurmeld. In zijn hoofd was er ook een antwoord gekomen.

En op de jouwe, meester.

Op zijn grafsteen stond niets vermeld buiten de naam en twee data. Had er nog iets bij gehoord, misschien?

Mens, dacht Masson, dat had nog gekund. Een mens met veel gebreken, veel berouw en geen aanleg voor vergiffenis, in de eerste plaats niet voor zichzelf.

In de Sint-Walburgiskerk was Yvonne Verduyck net klaar met het secretariaat, een ruimte van vijf bij vijf aan de straatkant. Zowel mevrouw Mbemba van de parochievereniging als pastoor Molenaar maakten gebruik van het lokaal voor het bespreken van huwelijken en uitvaartplechtigheden. Nu volgde de lange gang met de toiletten en daarna de kerk zelf, het was een volgorde waar ze nooit van afweek. Ze bukte zich iets te snel, kwam kreunend overeind en drukte met haar beide handen tegen haar onderrug om de pijn te verlichten. Ze was vierenvijftig en sinds een paar jaar had ze geregeld erge rugpijn. Misschien was dat fietsen niet goed voor haar. Het was slechts twintig minuten trappen van haar flat aan het Stuivenbergplein in Antwerpen-Noord, maar de gammele fiets liep stroef en was een rammelkast. Veel keuze had ze niet: haar vorige was gestolen en ze had geen geld voor een nieuwe. Dit exemplaar had haar nietsnut van een zoon enkele dagen geleden voor haar op de kop getikt. Jeremy had uitgelegd dat hij hem gevonden had. Yvonne geloofde hem niet maar ze had gezwegen. Voor een keer dat hij haar een cadeautje gaf, wilde ze dat niet afslaan.